

Pääkirjoitus

Silmäsi harhailevat parhaillaan Tietokilta ry:n kiltalehden Alkorytmin pääkirjoituksessa. Edellisen numeron ilmestymisestä onkin päässyt vierähtämään jo reilu vuosi, ja lehteä on lähdetty pystyttämään uudelleen puhtaalta pöydältä. Kuten jokainen varmasti tietää, kokatessa tulee sotku, eikä pöytäoperaation jäljiltä ole enää kovinkaan kliininen. Tuon entropiamaksimin ilmentymän me toimituskunnan voimin sitten nostimme pellille. Kuten huomata saattaa, uunista pullahtikin sitten varsin näppärä pötkylä. Paistos siivutettiin paljain kynsin raastaen, jotta teidän, arvon kiltalaiset, pienet karvaiset kätenne pääsisivät edes hetkeksi hivelemään täydellisyyttä.

Vuoden aikana keittiö tuhoataan vielä useampaan otteeseen, ja olemmekin varautuneet ottamaan vastaan palautetta ainesosien laadusta. Luonnollisesti toimituksessa ounastellaan valtaisaan suosionosoitusmyrskyä, mutta olemme varautuneet myös siihen, että joku saattaa olla olevinaan sitä mieltä, että lehti olisi vaikuttavinaan joiltain osin muka hieman epäonnistuneen oloiselta. Kuuntelemme kuitenkin kaikkia ääniä – niin pään sisäisiä kuin keskustapuolueelle meneviäkin – ja yritämme ottaa opiksemme. Toki myös voit liittyä riveihimme, mikäli sinusta tuntuu, että voisi olla jotakin tarjottavaa. Ohjeita tällaista tilannetta varten on sivulla 19.

Rajoitetaan horina tältä erää tähän, jotta aikaa jää myös lehden muuhun sisältöön tutustumiseen. Kun sivut loppuvat, lukekaa uudelleen tai asettukaa odottelemaan, kyllä se seuraavakin numero tältä suunnalta pian rysähtää – ellei tässä sitten käy niinkuin sille italialaiselle keksinnölle. Vaikka toisaalta, mukavaahan se olisi puhelimella alkorytmejä tilata, kieliasu yksin voisi olla spehtaakkelinomainen. Kävi niin tai näin, nauttikaa täysin siemauksin Alkorytmin 1/2003 antimista!

Ilkka Neuvonen
Vastaava päätoimittaja

Alkorytmi

1/2003

Toimitus

Vastaava

päätoimittaja

Ilkka Neuvonen

Päätoimittaja

Annun Myllyniemi

Toimittajat

Tomas Günther

Anu Markkola

Jussi Koponen

Vapaat

Simo Neuvonen

Eeva Mustonen

Riku Saikkonen

Mikael Lavi

Ulkoasu

Annun Myllyniemi

Tomas Günther

Kansikuvat

Tomas Günther

- 2 **Pääkirjoitus**
- 3 **Sisältö**
- 4 **Puheenjohtajan tervehdys**
- 5 **Mustaa kansaa Smökissä**
- 7 **Listat: Kohtalokasta geometriaa**
- 7 **Pilakuva**
- 8 **Hallituksen oma sivu**
- 9 **Uno Voima**
Kolumni
- 10 **Kyykän lumoava maailma**
MM-kyykkä-raportti
- 14 **Muistinnollaus 10001 -kuvakollaasi**
- 16 **100 sanaa: Ikkuna**
- 18 **Miksi täällä humppa soi?**
Eläkeläiset-reportaasi
- 20 **AR testaa: Eläkeläiset keikalla**
- 21 **Gallup: ”Onko teillä aikaa?”**
- 21 **Kirjoita Alkorytmiin**
- 22 **Jännittävä jatkokertomus Osa I**
- 24 **Onko elämää valmistumisen jälkeen?**
- 26 **Pikku-tikkiläisen puuhalpasta**

Painopaikka: Scanseri Oy
Helsinki

Painos: 200 kpl

<http://tik.cs.hut.fi/Alkorytmi>

Puheenjohtajan tervehdys

Aleksi Ahtiainen,
Tietokillan puheenjohtaja 2003

Kuva: Simo Neuvonen

Puheenjohtajamme Musta-sitseillä

ollut vuosijuhlamme, Muistinnollaus 10001:n, järjestelyt. Tätä lukiessanne kiltamme on jo 17-vuotispäiväänsä juhlinut. Nuoresta iästämme huolimatta meistä on tänä vuonna tullut jo toisen lapsen vanhempia Athenen lähtiessä nyt AS:n jälkeen kulkemaan omaa polkuaan Otaniemen nuorimpana kiltana. Onnea Athenelle!

Eipä sen kummempia tällä kertaa. Muistakaa rentoutuakin opiskelujen ja muiden aktiviteettien lomassa. Mukavia lepoetkiä voi kevätauringon jo lämmittäessä viettää vaikkapa amfilla.

t. Aleksi

Hei!

Onpas hienoa päästä kirjoittamaan uudestaan henkiin herätettyyn kiltalehtemme tervehdystä. Kiitos koko uudelle toimituskunnalle ja kaikille lehden teossa auttaneille.

Näin vuoden alussa killassamme tapahtuu muutenkin paljon. Hallitus ja toimihenkilöt ovat valmistelleet toimintasuunnitelman ja talousarvion tälle vuodelle, ja ne on hyväksytty vuosikokouksessa. Nyt on siis aika lähteä innokkaasti toteuttamaan näitä suunnitelmia.

On hienoa, että suunnitelmia saatiin kirjattua paperille 19 sivun verran. Tehdään kaikki yhdessä parhaamme, että vuoden päästä on toimintakertomuksessa vähintään saman verran menestystarinoita luettavana!

Toinen iso vuoden alun projekti on

Mustaa kansaa Smökissä

**Haastattelut: Annu Myllyniemi ja
Anu Markkola**

Teksti: Annu Myllyniemi

Helmikuun viidentenä Servin Mökkiin pakkautui kummallisen synkkiin, joskin juhlaan asuihin sonnustautunutta väkeä. Oliko kyseessä kenties jokin muistotilaisuus? Ei sentään: Smökissä vietettiin Tietokillan ja Maanmittarikillan yhteiset Musta-sitsit, jotka oli nimetty kiltojen haalareiden yhteisen värin mukaan.

Kuva: Simo Neuvonen

*Juomanahtaajat ja työpuhuksit
työn touhussa*

Alkukankeutta

TiK:n ja MK:n yhteisten Musta-sitsien alkaessa seitsemältä illalla ilmapiiiri oli kenties hieman varautunut, koska paikalla oli paljon toisilleen vieraita ihmisiä. Molempien kiltojen lukkarit laulattivat ihmisiä urheasti, jotta juhlat pääsisivät vauhtiin. Lautasliinujen puuttuminen herätti huolestunutta keskustelua: Emmekö saisikaan korvia? Huoli osoittautui turhaksi, kun lautasliinat jaettiin ”parempi myöhään kuin ei milloinkaan” -periaatteen mukaisesti joskus alkuruuan aikana.

Lukkareiden koitoksia

Vähitellen tunnelma alkoi vapautua toistaiseksi tuntemattomasta syystä. Kun pääruoka aikanaan saapui, se oli valmiiksi jäähtynyttä, minkä jotkut ilkeämieliset tulkitsivat viestiksi lukkareille. Nämä eivät antaneet moisen lannistaa itseään, vaan jatkoivat laulattamista normaalisti. Olihan ruuassa toki vielä vähän viilentämisen varaa. Yhdeksän aikoihin soittamisen aloittanut Polirytmii yllätti kuitenkin lukkarit pahanpäiväisesti, ja näiden ei auttanut kuin luovuttaa.

Maanmittareiden lukkari Heidi Falckenbach kehui keskeytyksestä huolimatta tunnelmaa ”oikein kivaksi”, vaikka ”enemmänkin olisi voitu laulaa”. TiK-lukkari Tomas Günther manasi upouusien laululäsyjen kohtaloa. Nimeltä mainitsematon phuksi kun vei ja jätti ne Itä-Helsinkiin, eikä suostunut kommentoimaan tapahtumien kulkua. Tomas harmitteli myös sitä, ettei lukkareita ollut varoitettu bändistä etukäteen.

Juhlavierailta kuultua

Kun ruokailu oli saatu päätökseen, Alkorytmin toimitus kierteli haastattelemassa juhkakansaa ja järjestäjiä. Tietokiltalainen Tuukka Haapasalo ihmetteli värikkäiden ilmausten sävyttämässä kommentteissaan oikean Koskenkorvan vaihtamista salmiakkikossuun. Toimittajien mielestä tämä oli ihan hauska idea illan teeman kannalta.

Mustien kiltojen puheenjohtajia emme hiillostaneet kovin paljon. Kysyimme, jännittääkö. Maanmittarikillan puheenjohtaja Timo Varjo esitti vastakysymyksen: ”Näyttääkö siltä?” Emme kommentoineet asiaa sen enempää.

Kuva: Tomas Günther

MK:n puheenjohtaja Timo Varjo

Tietokillan Aleksi Ahtiainen puolestaan totesi ykskantaan: ”Ei.” Mitäpä siihen lisäämään. Kysyimme Aleksilta myös, miksei TiK:llä ole vastaavaa puheenjohtajan ”kahletta” kuin mittareilla, mihin hän vastasi vain, ettei kukaan ole vielä tehnyt sellaista.

Tietokillan viinimestari Tapio Oikarinen nimesi illan suurimmaksi virheekseen sen, ettei kärkkynyt kahvimaitoa, joka loppui kesken. Tapio ja kumppanit olivat löytäneet Keltasta ”Snapsin paikka” -läpyskötä, joita heiluttamalla oli tarkoitus saada palvelua baarihenkilökunnalta. Arvoituksiksi jäi, onnistuiko tämä. Tuskinpa.

Tämän jälkeen toimitus kävi tivaamassa TiK-sitseillä usein nähdyiltä kemistityöiltä Elinalta ja Kristiinalla, mikä saa heidät kerta kerran jälkeen osallistumaan miesvaltaisen kiltamme juhliin. Tytöt selittivät, että TiK-sitseillä on menoa, ja atk-asiantuntemus sekä muu tekninen taito vetoaa. ”Hyvä vaan, että on paljon miehiä.”

Entisten TiK-toimijoiden tunnelmia

Toimittajien haaviin osui myös Tietokillan entinen lukkari eli herkkukurkku, omien sanojensa mukaan nykyinen kultakurkku, Lauri ”Larry” Sumari. Hän kertoi ajatusvirtansa lomassa olevansa iloinen, ettei ole enää lukkari. Ainoaksi vaikeudeksi siinä hän mainitsi lauluäänen voimakkuuden hillitsemisen.

Samaisen pöydän päästä tavoitettu TiK:n viime vuoden emäntä Paula Hellemaa tunnusti, että oli vaikeaa olla miettimättä, mitä itse olisi tehnyt eri lailla sitsien järjestelyissä. ”Olen mäkättänyt koko illan jostakin, esimerkiksi alkumaljan ja lautasliinujen puuttumisesta. Entäs koristelu?” Paula kertoi myös kuulleen, että kasvisvaihtoehdoista oli Alvarissa pari päivää aikaisemmin tarjottua ruokaa. ”Mittarit tilaavat aina Alvarista.” Ex-emäntä myönsi kuitenkin viihtyneensä sitseillä.

Järjestäjien mietteitä

Tuppauimme baaritiskin toiselle puolelle takahuoneeseen, jossa Tietokillan juomanahaaajat ja työpuhuksit Tietokillan emännän Inga Miettisen johdolla hääraivivat. Inga kommentoi illan sujumista: ”Vähän on ollut kiire, mutta eiköhän se tästä. Koristeet jäivät kiireessä laittamatta, koska kukaan ei huolehtinut niistä. Se on suurin moka tänään.” Juomanahaaaja Mikael Lavi kehui sitsejä kivoiksi, mutta ”hallitussitseillä oli hauskeempaa”. Hän ei osannut perustella.

Pian näiden lyhykäisten kommenttien jälkeen toimittajat joutuivat pakenemaan keittiöstä tarkkaavaisista kysymyksistä ärsyyntyneiden juomanahaaajien takaa-ajamina. Kaiken kaikkiaan sitseistä jäi kaikille osapuolille positiivinen mielikuva, ja hauskaa oli itse kullakin. Jatkot ovatkin sitten toinen tarina, jonka joku muu saa kertoa.

Kohtalokasta geometriaa

Simo Neuvonen

1. Bermudan KOLMIO

Lukuisia laivoja ja lentokoneita on kadonnut selittämättömästi Floridan, Bermudan ja Puerto Ricon rajaamalle merialueelle, eikä niitä ole koskaan löydetty. Monet laiva- ja lentoreitit kulkevat edelleen tämän pahamaineisen alueen kautta.

2. Kheopsin PYRAMIDI

Tuhannet egyptiläiset rakentajat menettivät henkensä rakentaessaan hautamuistomerkkiä rakastetulle johtajalleen, faarao Kheopsille. Ei mikään ihme, sillä 2,5 tonnin kivilohkareiden siirtely jopa yli 140 metrin korkeuteena oli uuvuttavaa puuhaa. Nykyisin Gizan pyramidialue on suosittu matkailukohde.

3. Rubikin KUUTIO

Unkarilainen arkkitehti-insinööri-keksijä Ernő Rubik suunnitteli pulmapelin, joka on aiheuttanut ratkojilleen tuskaa ja ahdistusta maailmanlaajuisesti jo vuodesta 1977 lähtien. Ammattilaisille kuution ratkaiseminen on helppoa: virallinen maailmanennätys on 22.95 sekuntia.

<http://www.rubiks.com/>

<http://cubeland.free.fr/>

4. Arkhimedeen YMPYRÄT

Hiekkaan piirretyt ympyrät koituivat Arkhimedeen kohtaloksi, kun roomalaiselle sotilaille suunnattu lausahdus "Älä sotke ympyröitäni!" (*Noli turbare circulos meos*) osoittautui huonoksi valinnaksi.

5. Kallion KULMA

Siinä Roskapankin vieressä.

Hallituksen oma sivu

Nyt onkin aika tutustua Tietokillan kivaan, uuteen hallitukseen. Hallitus raotti ystäväkirkjansa sivuja ja paljasti itsestään pieniä, likaisia salaisuuksia. Tunnistatko, kuka on mitä mieltä? Yhdistä kukin teksti oikeaan hallityshöhrhön.

Eeva Mustonen

Mitä vastattiin:

A

1. Lasagne
2. Lehmä
3. Superkoodari
4. Kaikki kiva koodaus
5. Tehotyöt

B

1. Makaroniloota
2. Murmatti
3. Diplomaattinsinööri
4. Kaikki missä on vaan rasti ruutuun -kysymyksiä
5. Sledge Hammer

C

1. Ronski köntti sisäfilettä, grillatuna läpikypsäksi ja kuivaksi
2. Oranki
3. vielä isompi
4. Koulu? Oon joskus kuullut siitä...
5. Fidel Castro

D

1. Itse tehty jauhelihakastike + pasta.
2. Vompatti. Eräältä nettisivulta: "which has the reputation of being somewhat unintelligent and generally not friendly."
3. Eläkeläinen
4. Englanti
5. Ritari Ässä

E

1. Lihapyörökät, kantarellikastike ja perunamuusi.
2. Koala
3. Asiantuntija
4. Koodaus
5. Linus Torvalds

F

1. Tex-Mex
2. Delfiini
3. Vanha ja viisas
4. Monet jutskat...joku kiva näpertely
5. Tai eipä ookkaan

G

1. Karjalanpaisti.
2. Servaali (pieni, pörröinen ja hampaallinen=)
3. Koulun testin mukaan lentäjä
4. Kuvis
5. Vaikutteita vaihtelee vasti tarpeen mukaan.

H

1. kaikki kaninruoka
2. Puudeli
3. Miss Suomi
4. Kaikki tutapuppa
5. Tanja Karpela

I

1. Lasagne
2. Kissa
3. Nolia-täti
4. Kuvis
5. Jorma

J

1. Lämmin kokis ja Kylmä pitsa Schemen tenttitarkastustilaisuudessa
2. Schememonster
3. Seppo Törmä
4. Ohjelmoinnin peruskurssi T1
5. Scheme-kurssin proffa

K

1. Kylmä ohrakeitto
2. Viskisieppo
3. Juoppo
4. Välitunti
5. Nasse-setä

Mitä kysyttiin:

1. Lempiruoka?
2. Jos olisin eläin, olisin..
3. Mikä minusta tulee isona?
4. Kivoin kouluaine?
5. Idolini on...

Kuva: Juha Laitinen

Uno Voima

Avaruusmagwa

- Kuulehan Mauno. Ootkos ikinä miettinyt, mitä sä teet, kun valmistut?
- Enhän mä. Voitko sä edes miettiä tollasta ennen kuin sä oot tekemässä sun dippatyötä?
- No, kyllä musta tuntuu, että voin ja pitääkin. Miks sun mielestä ei voi?
- No mieti ny. Ethän sä voi tietää millasia taitoja sulla on ennen kuin oot opintojes loppuvaiheessa.

- Miten toi nyt liittyy mihinkään? Kyllähän mä osaan vaikka mitä: SQL, PHP, URL ja kernel on mun ydinosamisalueita jo tässä vaiheessa. Voinhan mä suuntautua nettinikkarointiin.
- Sä et nyt taida tajuta, että sä et voi mitenkään olla varma sun tulevaisuu desta. Mieti vaikka tilannetta, jossa sulla on 3000 euroa velkaa ennen ensimmäistäkään lukuvuotta...

- No mut mähän oon opiskellu jo kaks vuotta, senkin separatisti. Voi Mauno sun kanssa.
- ...No et sä, mut mieti et sä oot niinku joku alkoholisoitunut opiskelija ja tarviitkin hoitoo heti valmistumisen jälkeen.

- No jos mä oon eri ihminen kuin mä ite, niin enhän mä silloin voi tietää mitä mä aion tehdä tulevaisuudessa. Vai pitäskö sanoo "mitä mä tulen tekemään tulevaisuudessa"? Vai "olen menossa tekemään"? Hmm..
- Eksä sano ihan vaan ihan "aion tehdä"? Mun mielestä sä et voi sanoo "tulen tekemään", koska et sä välttämättä liiku paikasta toiseen tai varsinkin kuuntelijan eli sun luo.

- Jaa mää vai? No mut eikös kuitenkin tulevaisuudessa tulla tekemään jotain. Mietis vähän. Se on tulevaisuus, ei aikovaisuus tai meneväisyys. "Det kommer att", niin ne paremmissa piireissä sanovat.
- Svetitisti! Et sä voi sanoo noin, sä tiiät.

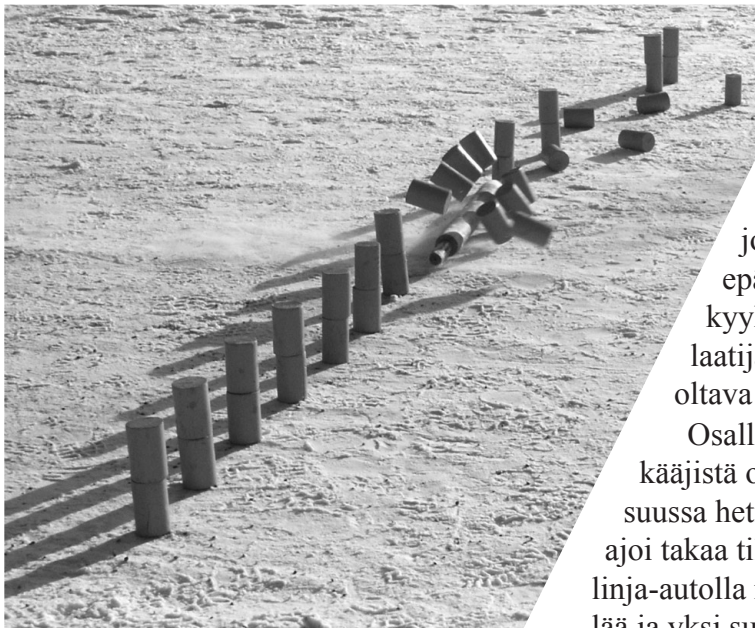
- No, älähän nyt liiottele. Kyllä mä laitoin aamulla dödöranttia.
- ...No sitä mä lähinnä meinaan, et jos mä teen jotain päätöksiä tulevaisuu desta, niin mun pitää tietää, mitä mahdollisuuksia ja mitä rajoituksia sulla on. Siis ethän sä voi sanoo mitään varmaa siitä, mitä sun elämässä ei oo vielä tapahtunu.

- Mutta sä voit, vai?
- Häh?

- No voi sun kuukkeli. Ei sun kanssa voi puhua.
- No mieti vaan voiko sun kanssa puhua, jos sä oot ihan eri aaltopituudella.

- Siis puhutko sä, Mauno, nyt mulle, vai puhutko sä, Mauno, jostain toi sesta, tietystä ihmisestä mulle vai yleensäkin passiivissa? Et sä vaan voi puhuu noin - edes sun tutuille... No nii, nyt se tarttu muhunkin.
- Ei sullakaan hyvin mee.

Kyykän lumoava maailma

Kartun yllätyshyökkäys

Espoon pelloilta Herwoodin metsään

Matkamme alkoi aamulla kukonlaulun aikaan. Bussi starttasi Smökin edestä jo kello 6.00. Syypää tähän epäinhimillisyyteen löytyy kyykkäjäjärjestäjien aikataulujen laatijasta. Ilmoittautumassa on oltava viimeistään klo 8.30.

Osalla otaniemeläisistä kyykkäjäistä oli seikkailun ja veren maku suussa heti alusta alkaen. Pari sankaria ajoi takaa tilausbussiamme, ”Bussaria”, linja-autolla numero 122 pitkin Länsiväylää ja yksi supersankari nukkui pommiin kiltiksellä, johon oli tullut nukkumaan varta vasten aikaisen lähdön takia. Hän sitten otti bussin kiinni Hämeenlinnan moottoritieellä, taksilla suhaillen tietenkään...

Oma joukkueemme tuRPa on jo konkari kyykän MM-kentillä. Kaksi vuotta sitten, kun otimme osaa ensi kertaa, selvisimme kisoista tappioitta. Jatkopeleissä jäimme mitalisijoitta, koska tamperelaiset puolueelliset tuomarit mokasivat itsensä. He eivät osanneet sääntöjä eivätkä antaneet meidän ratkaista paikallista joukkuetta vastaan tasapeliin päättynyttä peliä pelaamalla. Haimme oikeutta, mutta hävisimme arvonnän (yllättävää?).

Tänä vuonna jouduimme käyttämään sijaispelaajaa, jolla ei ollut takanaan yhtään kyykkämatsia. Perinteinen aloitusheittäjäamme kun sai kutsun Sveitsiin. Hyvähenkinen joukkueemme koki vielä yllättävän miestappion 8 tuntia ennen lähtöä, kun joukkueemme pisin jäsen ilmoitti vetäytymisestäään. Onneksi saimme erään perustajajäsenen pikkuveljen joukkuee-

Teksti ja kuvat: Tomas Günther

Lauantaina 15.2.2003 pelattiin Tampereen Hervannassa akateemisen kyykän MM-kisat ties kuinka monennen kerran. Alkorytmin toimitus osallistui kahden hengen miehityksellä koitokseen. Menestystä ei Tietokillan joukkueille tällä(kään) kertaa suotu.

”Voi elämä!”, huokaisi nimettömänä pysyttelevä Vuti (alias Riippi), kun kyselin kisatunnelmia. Oltiin juuri syöty hernekeittoa ja banaania Tampereen teknillisen yliopiston Sähkötalon ruokalassa. Alkusarjan kyykkäpelit oli pelattu, ja masentunut, joskin nousujohteinen tunnelma oli päässyt hiukan valloilleen. Haastateltavani epäili kykyäni ”formuloida kysymyksiä” selvittäessäni päivän tapahtumien kulkua.

seemme. Hän oli täysin amatööri ja vielä tamperelainen. Ajattelimme, että ehkä paikallisväri joukkueessamme siivittäisi tuRPan uuteen nousuun.

Karttu on heitetty

Kello 9.35 aloitimme ensimmäisen pelimme. Karttu lensi hienossa kaarella ja kyykät sinkoutuivat pelialueen ulkopuolelle. ”Free Willy!” kuultiin pari kertaa ja hauetkin olivat uskaltaneet piiloistaan kirpeästä ilmasta huolimatta. Vastustajat käyttivät henkistä väkivaltaa, mutta toisaalta he myös luulivat, että joukkueemme on tamperelainen. Joku väitti, ettei meillä ole ”tsäänssejä”, mutta mehän emme sellaisia tarvitse. ”Tsäänssit on häviäjille.”

Karu totuus menestymisestäämme valkeni vasta kahden ensimmäisen pelin jälkeen. Tunnin kuluttua olimme pudonneet jatkosta, koska olimme hävinneet kaksi peliä.

Sitten olikin pidennetyin kahvitaun paikka. Viimeisellä pelillä ei ollut enää merkitystä, mutta hioimme taktiikkaamme edelleen. Pelin kuluessa otimme käyttöön uusia salaisia aseita entisten ”TAP-PARA!”-tsemppaushuudon ja voitellun lisäksi. Heiton päättäminen polviasentoon osoittautui näistä tärkeimmäksi, samoin uusi mottomme: ”Ei me nyt naisille hävität”, oli tärkeässä roolissa.

Pelin aikana tuomarimme, paikallinen teknillinen humanisti, alkoi kärsiä ylivoitelusta ja kerran sekoitti muun muassa joukkueidemme pisteet keskenään. Kisat oli hyvä päättää makeaan voittoon huonon alun jälkeen. Pelit olivat meidän osaltamme siis ohitse.

Vauhdikas tuomarimme

	Voitot	Tappiot	Miinus pisteet (yht.)
<i>tuRPa</i>	1	2	180
<i>Veijo2</i>	0	3	272
<i>Veijo3</i>	0	3	211
<i>Veijo4</i>	0	2	141

Veijo4:llä oli yksi luovutusvoitto (josta siis 0 miinus pistettä)

Tietokillan joukkueiden tulokset lyhyesti.

Hikeä ja alastomuutta

Kävimme ruokailemassa hernekeittoa Sähkötalossa. Ruokajono oli parisenkymmentä minuuttia pitkä, mutta kuten sanonta kuuluu: ”Det kostar ingenting att köa.” Sitten pääsi valloilleen ajatus tikki-joukkueiden keskinäisen paremmuuden ratkomisesta kyykkäämällä. Päätimme etsiä pelivälineistöä, mutta julma totuus iski kuin sata piiskaniskua: tänä vuonna pelisettejä ei saa lainaksi.

Perinteitä kunnioittaen ryhmämme suunnisti Teekkarisaunalle. Saunomisen lisäksi ohjelmaan kuului laulelua lauteilla, palelua alasti pakkasessa, istuskelua ja

yksi hiustenvaalennusyritys. Nähtiinpä täsmäammummenin. Tutalaisen mieshenkilön koneisto yskähteli ja hän päätyi lopulta pöydän päälle makuuasentoon.

Kyselin lyhyesti olutta myyvältä järjestysvalvojalta, oliko hän itse osallistunut kisoihin. Tänä vuonna hän ei ollut ehtinyt, koska oli ollut niin paljon tehtävää. Hänen tehtäviinsä oli kuulunut muun muassa jokapaikan höylääminen sekä kontaktien luominen ja tällä alueella erityisesti ”amk-hoitsuihin” yhteyden pitäminen. Hän ei halunnut nimeään julkisuuteen. Tiedustelin nimimerkin käyttöhalukkuutta, ja hän sutkautti: ”Mulkuksi minua ainakin on tänään kutsuttu.” Toimitus teki saamiensa vihjeiden perusteella sen johtopäätöksen, että kyseinen herra on vuoden 2001 MM-kyykän päävastaava. Herra M. halusi viestittää tietoteekkareille, että järjestäjät kaipaisivat enemmän väkeä kisoihinsa ja ehdotti, että mekin voisimme lähteä isommalla porukalla Otaniemestä. Hän ideoi myös eri kuntien datakiltojen välisiä MM-kyykkäkisoja.

Klo 17 sauna suljettiin ja kyykkäjiä kehoitettiin menemään Sähkötaloon, ”jossa bileet jatkuvat niin kauan kuin siellä on jengii”. Seurueemme päätti ensin suunnistaa lähipizzeriaan ravitsemaan itseään. Yleisen sarjan loppuottelu alkoi klo 18 ja seurasimme sitä mielenkiinnolla ja kyläisinä. Loppuottelussa kyykkäävillä oli jo selkeästi taitoakin; kentälle ei kyykkiä juuri jäänyt lojumaan. Maailmanmestaruuden nappasi tänä vuonna Lappeenrantaan FinnHits-niminen poppoo.

Maailmanmestaruus ratkeaa

Finaalia katsellessamme palelimme ulkona ja sen loputtua aloimme etsiskellä lämmittelypaikkaa. Pakkasta oli 15–20 astetta ja yllätykseksemme totesimme, että

Sähkötalo oli saunalla huudetuista lupauksista huolimatta mennyt juuri sulki. Kisojen ilmoittautumispaikan lisäksi ei ollut muita lämpimiä ja yleisölle avoimia paikkoja näköpiirissä, joten menimme sinne lämmittelemään hetkeksi. Jotenkin tuntui, että TiK oli ainoa porukka, joka oli vielä tuossa vaiheessa TTY:n alueella. 2500 muuta kyykkääjää oli hävinnyt kuin rapu mertarantaan. Koko kyykkäystapahtuma oli järjestetty mallikkaasti, mutta isolta töppäykseltä tuntui se, että järjestäjät eivät olleet järjestäneet mitään paikkaa ihmisille noin kolmen tunnin ajaksi illasta. Jatkot alkoivat vasta iltayhdeksältä MetroAuto Arenalla (toim. huom. po. Metroauto-areena) ja siihen mennessä kyykkääjät saattaisivat olla jo pahasti jääkalikoituneita.

Vuoden 2003 tulokset lyhyesti:

Yleinen sarja:

1. FinnHits, LTY
2. Latvasta lahot, TTY
3. Hassut Hihhulit, TTY

Naisten sarja:

1. Joko?, TTY
2. Freudin Lapset, TAY
3. Prinsessat, TTY

Voittajajoukkue FinnHits oli palaamassa kotiinsa jo alkuillasta ennen jatkobileiden virallista palkintojenjakotilaisuutta. Alkorytmin toimitus *sattui* paikalle heidän palkintojenjakoonsa. Palkintojenjakopaikan lähettyvillä sijainneella ensiapuasemalla *laastaroitiin* ainakin yhtä *tikkiläistä*.

Sain selville, että mestarijoukkue koostui viidestä hengestä ja heillä oli yhteensä noin 50 opintovuotta takanaan LTKK:lla. Porukan kokenein oli ollut järjestämässä

kyykkäkisoja jo 80-luvun lopulla ja hän oli osallistunut kisoihin kymmenisen kertaa. Muut jäsenet olivat osallistuneet 1–4 kertaa. Yksi joukosta oli siis keltanokka, ja hän ylsi ensi yrittämällä maailmanmestaruuteen.

Havaitsimme toiminnan loppumisen merkkejä ilmoittautumispaikalla. Onneksi kuulimme sattumalta oululaisten kyykkääjien hätämajoituspaikasta ja päädyimme lopulta hei-

dän ovelleen. Saimme kutsun sisään tähän suloisen lämpimään paikkaan, jossa vietimme iltaa pääasiassa teekkarilauluja hoilaamalla. Oululaiset näyttivät meille parikin kertaa, kuinka tehdään oikein iso kasa. He nauroivat remakasti Hei vahtimestari -laulun lisäsäkeistölle, jonka kehitelimme viime Muistinnollauksen sillisjatkoilla.

Pyöräilyä ja tanssausta

Jatkot järjestettiin samassa isossa urheiluhallissa kuin viime vuonna. Niiden järjestelyt olivat aiheuttaneet ja aiheuttivat edelleen närää ihmisissä. Suurimman kritiikin saaneet epäkohdat olivat useat peräkkäiset turvatarkastukset, ulkonarikka ja vain VIP:ien vessojen sijoittaminen sisätiloihin sekä ulospäin jonottaminen bileiden loputtua. Tästä huolimatta paikalle oli vääntäytynyt sankka joukko kyykkääjiä ja muita juhlijoita.

Illan mittaan testailimme erään suuren olutmerkin tarjoamaa ”olutfillaria”, jossa polkimia polkemalla sai tuopin kääntymään kohti pyöräilijän suuta. Vieressä kannustava mies mittasi oluen juomiseen kuluvaa aikaa. Nopein polkija tyhjensi tuopin alle kymmenessä sekunnissa. Tämän laitteen parhaana puolena juhlijat pitivät sen suomaa ilmaista olutta. Vuti kävi päälavalla lajin finaalissa voittamassa tämän eräänlaisen aika-ajon Suomen mestaruuden. Krääsän lisäksi hän puhui itselleen ja ystävilleen palkinnoksi excursion olutyhtiön Torniossa sijaitsevalle panimolle.

P.H. näyttää mallia olutpyörässä

Jatkoilla soitti kolme orkesteria, joista merkittävimmät olivat Firevision ja humppa-orkesteri Eläkeläiset. Eläkeläisten keikka oli jälleen taattu humppakokemus, johon sisältyi hauskuuksia kuten tiputanssi ja Kristian Voutilaisen yleisöön heittelemät paperilennokit. Ihmetellä sopii, miten hän ehti taitella lennokkejaan rumpujen soitannan lomassa.

Kotiin lähdettiin ”Bussari”-bussilla kolmen jälkeen, kun viimeisetkin narikkaan jumittuneet resukat oli saatu kyytiin. Tämä kisamatka osoitti jälleen, ettei aina häviä. Joukkueemme tuRPa jää valmistautumaan ensi vuoden taistoihin muutaman kokemuksen rikkaampana. Ehkäpä ensi vuonna maltamme harjoitella edes kerran ennen kisoja. Piristävältä tuo kyykkääminen taas pitkästä aikaa tuntui ja olisi mukava pelaila sitä Otaniemessäkin joskus. **Perustapa sinä Otaniemeen oma kyykkäiliiga!**

Muistinnollaus 10001

...ja ennen kaikkea sillis

Kuvat: Tomas Gümther

100 sanaa: Ikkuna

Tekstit: Nimettömiä kirjoittajia
Kuvat: Tomas Günther

Katson ulos ikkunasta. Maailma lasin toisella puolella on lamaannuttavan harmaa. Minun pitäisi lähteä ulos tästä asunnosta, mutta en saa edes puettua vaatteita ylleni.

Alhaalla kadulla kulkee ihmisiä, jotka kaikki kiiruhtavat jonnekin ympärilleen katsomatta. En tunne heistä ketään, eikä heitä kosketa minun yksinäisyyteni. He eivät huomaisi minua, vaikka seisaisin ikkunan edessä alatomana.

Vielä kaksi pitkää päivää sitten en ollut yksin. Silloin minäkin kävelin kadulla määrätietoisesti eteenpäin. Nyt minulla ei ole kiire mihinkään, ja jos pääsen vihdoinkin ulos, en tiedä, minne minun pitäisi mennä. Käännynkö ovelta oikealle vai vasemmalle?

Päätös tuntuu jo etukäteen mahdottomalta. Enhän voi mitenkään tietää, missä sinä tulet vastaan.

Hetkinen, kello on kolme yöllä, mutta huoneessa on kirkkaan valoisaa, vaikka valot eivät ole päällä. Ainakaan kukaan ei ole niitä laittanut päälle minun nähteni. Ulkoa se valo näköjään tulee.

Nousen istumaan ja katson ulos. Joku seisoo ikkunani takana. Nousen seisomaan ja menen lähemmäs. Henkilö on kookas ja loistaa valoa, ihan kuin enkeli. Itse asiassa tuohan on enkeli, ei voi olla mikään muu, sillä hän seisoo muutaman metrin päässä ulkona ikkunani tasalla, ja ikkunani on kolmannessa kerroksessa varsin korkealla.

Hän viittoo minua tulemaan ikkunan ääreen. Menen tietysti. Hän viittoo minua avaamaan ikkunan. Avaan tietysti. Hän viittoo minua tulemaan luokseen. Menen tietysti.

Saadessaan ajatuksen kanavoida auringonvalo asuintiloihin seinään työstetyn reiän välityksellä muinaiset Babylonia-

laiset tuskin aavistivat minkälaista karhunpalvelusta olivat ihmiskunnalle tekemässä.

Ikkunateknologian seuraava läpimurto tapahtui heinäkuussa '45 Uudessa Meksikossa Yhdysvaltalaisien saavuttaessa riittävän lämpötilan hiekan muuttamiseksi läpinäkyvään muotoon. Erääksi merkittäväksi sovelluskohteeksi keksinnölle osoittautui ikkunaluukun täyttäminen tällaisella läpinäkyvällä hiekkakakulla.

Kun ilman vapaa liikkuminen ikkuna-aukon läpi saatiin pysäytettyä sikisi ympäri maailman ajatuksia ikkuna-aukkoon sijoitettavasta kankaasta joka paitsi somistaisi asumuksia,

myös mahdollistaisi ikkunan läpi virtaavan valon rajoittamisen.

Vuosia kestäneestä tutkimustyöstä huolimatta täydellistä lopputulosta ei koskaan saavutettu, ja Babylonialaisten diabolinen älynväläys jäikin piinaamaan vielä tänäkin päivänä niin rehellistä näyttöpäätetyötä tekeviä, kuin epärehellisiä elokuvakopioita katsoviakin. Kiitti v*tusti vaan taas.

**Lyökää tuo ikkuna säpäleiksi!
Mikä siinä mättää, ettei saada yhtä tuskaista lasia pirstaleiksi? Eri-
muotoisia, pieniä ja suuria, teräviä lasinsirpaleita. RRRrrrrraivoo!**

Ranteet auki ja nuppi kaakkoon. Ikkunan toiselle puolen ei ole menemistä. Tahtoisin tehdä heittotähtiä, heittotähtiä lasileikkurilla. Tie heittotähtiin alkaa surutta, mutta myös ilotta läheisestä rautakaupasta.

Iik! Nakuna. Akkunan takana voi olla hiippari hiuskarvan varassa tirkistelemässä hajustettua neitiä.

“Liikkumatta!” huutaa poliisi. Aika tuntuu pysähtyvän kello kahdentoista korville. Hiippari on suorittanut laittoman toi-

minnon. Ikkuna kaatuu hiipparin kasvoille.

Verta. Hiipparin elämä on kolmen sormen varassa. “Sinistä verta”, miettii poliisi, “Tätä ei olekaan nähty aikapäiviin. Noh, antaa saappaan puhua.”

Hiipparin elämä alkaa alusta. Taas.

Miksi täällä humppa soi?

Eläkeläiset. Vas.: Lassi Kinnunen, Martti Varis, Kristian Voutilainen ja Onni Varis.

Humppaorkesteri Eläkeläiset pelästytty Goom-kansan keikallaan uhoamalla, että meneillään oli orkesterin viimeinen esiintyminen. Alkorytmin toimitus näki tilaisuutensa tulleen. Iskuryhmämme nappasi Eläkeläisten hihoista kiinni keikan jälkeen ja istutti heidät sohvalle haastattelua varten.

Kysymme ensimmäiseksi, onko puhe lopettamisesta totta. Yhtyeen keulakuva Onni Varis paljastaa, että kyseessä oli vain ”mediakikka”. Onni kertoo kuitenkin sano-neensa samana päivänä muille jäsenille eroavansa. Hän ei ollut toteuttanut uhkaus-
18

**Teksti: Tomas Günther ja
Annu Myllyniemi**

Kuva: Tomas Günther

taan, koska muut olivat uhanneet koko bändin hajoavan, jos Onni lähtee.

Urut saivat perinteiden mukaisesti kyytiä myös tällä keikalla. Onni kertoi, että niitä on mennyt palasiksi kuutisenkymmentä yksilöä yhtyeen kymmenvuotisen uran aikana. Kaiken riehumisen jälkeen humppaseniaria on alkanut väsyttää. ”Nykyään on siinä rajoilla, että onko vielä kivaa”, hän myöntää.

Humppapumpun huominen

Uudet keikkapaikat, erityisesti ulkomailla, saavat Onnin kuitenkin edelleen syttymään. Hän kertoo, että Eläkeläisillä oli Luxemburgissa keikalla 30 katsojaa, mutta kokemuksen takia se kannatti. Yhtye ottaa kuulemma mieluummin pienen keikan uudessa paikassa kuin rahakkaan keikan jossain tutussa kotimaan kohteessa.

Pääsiäisenä pojat pääsevät Brysseliin soittamaan. Sitä ennen orkesteri tekee ainakin yhdeksän keikan kiertueen Saksanmaalla ja kesäkuussa on luvassa myös Peljätty humppa -kappaleen soittaminen Pariisissa Eurotrash-ohjelmassa, jolla on neljä miljoonaa katsojaa. Onni korostaa, että tämä kappale esitetään alasti.

Ensi kesänä Eläkeläiset heittää erikoislaatuisen keikan, josta emme voi tässä vaiheessa paljastaa muuta, kuin että puitteet ovat hyvin mielenkiintoiset ja konsertti liittyy kahteen syntymäpäivään. Tarkempaa tietoa saattaa vuotaa Alkorytmille lähiaikoina, joten kannattaa seurata Internet-sivuja.

Elämää humppalavoilla

Eläkeläisten kiertue-elämästä kertova Suuri suomalainen juopottelukirja on Onnin mukaan ”tositarinaa, jota äiti väitti fiktioksi, mutta josta isä tiesi, että se on totta”. Eläkeläisten sivuprojektista, Maailman vanhimmasta sirkuksesta, Onni vaikenee jostain kumman syystä. Siitä on kuitenkin yhtyeen kotisivuilla paljonpuhuvaa kuvakertomus.

Yhtyeen muut jäsenet eivät pääse ääneen, koska he eivät luultavasti kuule kysymyksiä meluisassa ympäristössä. Onni kertoo, että tämä on heidän kolmas kertansa Goomilla, ja ne ovat aina olleet

samanlaisia. ”Ihan hyvää meininkiä”, hän lisää. Onni mainitsee, että hän itse ei ikinä suostuisi käyttämään haalareita, koska tulisi leimatuksi johonkin ryhmään pukeutumisen vuoksi. Sillä hetkellä hänen päässään välähtää ja hän puuskahtaa vielä samaan hengenvetoon: ”Paraskin puhuja, tässähän minä istun Eläkeläis-vaatteet päälläni.”

Bittihumppaa

Toinen haastattelijoista yltyy kehuun Eläkeläisten nettisivuja ja ennen kaikkea niiden Humppakaraoke-osuutta. Karaokessa on taustamusiikit ja sanat 15 Eläkeläisten kappaleeseen, joita voi esittää esimerkiksi kavereilleen tai itselleen peilin edessä. Eläkeläisten biisit syntyvätkin tätä nykyä nykytekniikkaa hyväksi käyttäen; sävellykset kulkevat sähköpostin välityksellä. Yhtyeen jäsenet harjoittelevat omat osuutensa Onnin valmiiksi säveltämistä, kaikki soitinraidat sisältävistä kappaleista.

FILE: ELÄKELÄISET

Jäsenet:

Rummut: Kristian Voutilainen
Basso: Martti Waris
Haitari: Lassi Kinnunen
Koskettimet: Onni Waris

Orkesterin paino:

$n + n + n + n = 330$ kilogrammaa

Lempijuoma:

”Jo aikoja sitten sovittu”: 50/50-suhteessa vodkaa ja appelsiinimehua

Lempikappaleita:

Kahvipakettihumppa, Humppaa taikka kuole, Puhtas humppa (nämä tulivat ensimmäisinä mieleen)

Kotisivu:

<http://www.humppa.com>

Levynteon alkaessa Eläkeläiset kokoontuvat, lyhyesti sanottuna, tietokoneen ääreen ja korvaavat tietokoneen soittamat raidat itse soittamallaan aidoilla soittimilla.

Kysymme, millaisia terveisiä Eläkeläiset haluaa lähettää Otaniemen tietotekniikan opiskelijoille. Onnin silmiin syttyy kipinä ja hän innostuu selkeästi: ”V**un hieno, tietotekniikka on maailman hienoin ala!” Hän on hurautanut tietotekniikkaan kymmenen vuotta sitten ja on juuri valmistumaisillaan alan insinööriksi. Myös muut yhtyeen jäsenet ovat atk-alan työläisiä. ”Me ollaan kaikki törkeitä nörttejä”, tähdentää Onni ja kertoo soittajien työpaikoista. Hän innostuu lisää ja kertoo erilaisista projekteistaan. Urkurin puheissa vilahtelee niin Microsoftia kuin Linuxia ja BSD:täkin. ”Joko suupielet vaahtoa?”

kysyy Onni. Hän pelkää koko ajan innostuvansa liikaa ja puhuvansa mitä sattuu. Lisäksi hän on huolissaan siitä, jaksameko kuunnella hänen teknistä puhettaan. Me emme pelästy edes Onnin mielipidettä tietokoneiden lisälaitteiden asentamisesta: ”Ihan v**un mielenkiintoista!” Käytöstavat ovat myös kunnossa: saimme kumpikin pusun kädelle poistuessamme paikalta.

Eläkeläisten jopa punkmaisen humpan suosio pysyy vankkana ja kasvattaa kuulijakuntaansa päivä päivältä. Toivoa sopii, että yhtye jaksaa kulkemallaan tiellä lukuisista sivubändiprojekteista ja hiukan aistittavissa olevasta kyllästymisestä huolimatta. Ehkäpä joskus kuulemme Eläkeläisten kappaleen, jonka säveltä kukaan tunnettu artisti ei ole röyhkeästi kopioinut omaan kappaleeseensa.

AR Testaa: Eläkeläiset keikalla

Testaus ja kuvat: Tomas Günther

11.2.2003, GooM, M/S Cinderella :

Tätä keikkaa tuli seurattua laivan yökerhon yläparvelta.

- Kutsuivat yleisöä ”koululaisiksi”
- Onni Waris paiskoi urut rikki viimeisessä kappaleessa, muun muassa tuolilla ja pöydällä hakaten.
- Taisi tulla yksi encore-kappale, vajaan soittajaimistolla soitettuna tosin
- Keikan jälkeen Martti Waris esiintyi Hemma Beast -yhtyeen laulusolistina kappaleessa ”Paranoid”

AR-laatumerkintä: 4

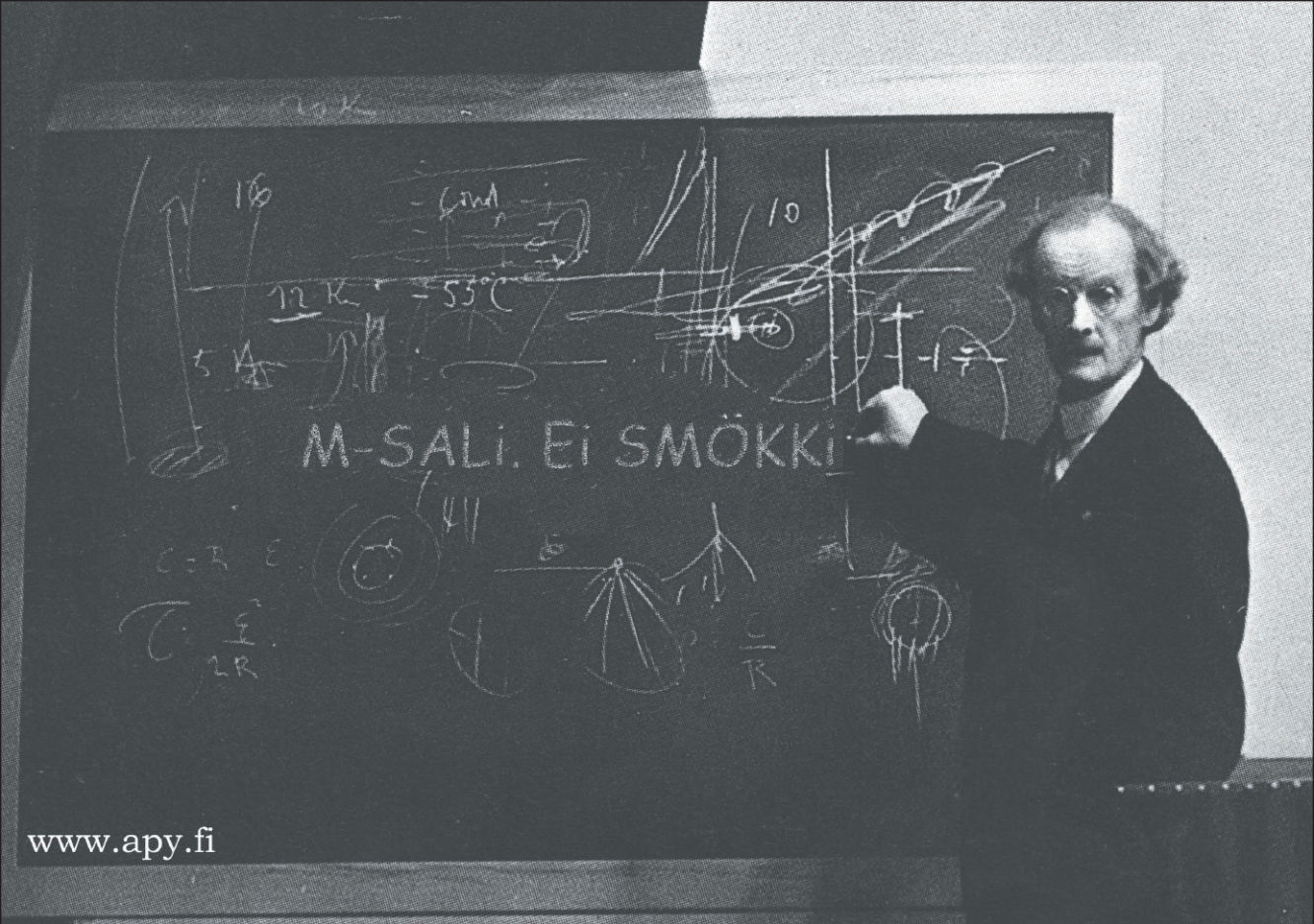

15.2.2003, MM-kyykän jatkobilet, MetroAuto-areena:

Tämän keikan seurasin aivan eturivin tuntumassa. Keskitymistä häiritsi umpitunnelissa heilunut punaraita-asuinen mies, joka huusi koko konsertin ajan.

- Orkesteri saapui lavalle punaiset pyyhkeet viitoiksi kiedottuina.
- Onni Warista tuurasi Petteri Halonen. Tiedä häntä, oliko Onni nyt sitten lopettanut yhtyeessä vai oliko hän muusta syystä poissa.
- Kutsuivat yleisöä ”opiskelijanrentuiksi”
- Pyyntö yleisölle: ”Lailattakaa nyt edes!”
- Joivat oluen ja jaloviinan lisäksi ainakin appelsiini mehu-vodka- ja siideri-vodkajuomasekoituksia.
- Encore-kappaleita oli kaksi.

AR-laatumerkintä: 4½

www.apy.fi

Gallup:

”Onko teillä aikaa?”

Kyseli: Mikael Lavi

AR kysyi 50 ihmiseltä edellä mainitun kysymyksen. 20 vastasi ”ei”.
Lopuista 30:stä

4 löysi aikansa kaupasta,
2 kalenterista,
7 organisoinnista ja
17 lusmuilusta.

Ajankäyttö oli tehokasta 11:llä ja tehotonta 13:lla.

Pääsiäisloma lähestyy. Ehkä silloin on aikaa, edes vähän aikaa.

Ken Alkorytmin tekijäksi haluaa, se Alkorytmin tekijäksi ryhtyköön.

Voit lähettää juttuideasi, valmiit juttusi, sarjakuvasi tai muut lehteen liittyvät asiat osoitteeseen:
rytmiryhma@tiktok.tt.hut.fi.

Samasta osoitteesta voit kysyä neuvoa, jos jokin jutun lähettämiseen liittyvä on epäselvää.

Jos tuntuu, että sinulla on annettavaa Alkorytmille, antaudu rohkeasti meidän käytettäväksemme. Apua tarvitaan aina mitä erilaisimmissa asioissa.

Jännittävä jatkokertomus

Osa I

Aloitusjakso: "NNN"

Tarina: Ilkka Neuvonen

Lentokone laskeutui öiselle Helsinki-Vantaan lentokentälle. Väsyneet matkustajat purkautuivat ulos koneesta kiiruhtaen kohti terminaalin lämpöä. Myöhäisestä ajasta johtuen ulkomaanterminaalin vastaanottoaula oli tyhjiillään, vain muutama oli tullut saapuneita vastaan. Yksi näistä harvoista, kauimmaisessa nurkassa seisoskeleva tarkkailija, joutui tukahduttamaan kiihtymyksensä, kun viimeinen matkustaja tavaroineen astui halliin.

Samoihin aikoihin Aleksanterinkadulla nukuttiin rauhallisesti, kunnes kello neljältä aamuyöllä puhelin pärähti soimaan kiivaasti. Jotain oli tapahtunut.

Epätavallisen kookas naishenkilö säpsähti jalkeille. Unisena hän kompuroi kohti puhelinta lakaisten epävakaan liikeratansa varrelle osuneen irtaimiston epämääräiseksi sommitelmaksi kiinteistön lattialle. Hän kouraisi suunnattomalla kädellään luirin korvalleen.

–Kaarina puhelimesta, hän sopersi vielä melko unisella äänellä.

–Täällä on Marko. Luulenpa että meillä on ongelma.

–Mikä hätänä?, Kaarina kysyi selvästi ymmärtäen puhelun merkittävyyden.

–Lentokentällä..., Marko jatkoi, lähettämämme tarkkailija John on joutunut tukahduttamaan kiihtymyksensä...

–Voi luoja... Murphy taisi tosiaan olla optimisti, Kaarina totesi värisävällä äänellä. Tieto oli pyyhkinyt unisuuden tunteen hänen tajunnastaan.

–Sinun on tehtävä jotakin! Meillä ei todellakaan ole aikaa hukattavaksi, Marko huomautti kiihtyneen äänensävyyn hipoessa karjumiselle tunnusomaisia piirteitä.

–Miksiköhän John edes lähetettiin lentokentälle sen viimekertaisen jälkeen...

–En minäkään ymmärrä, mutta se ei ollut meidän päätettävissämme. Minä lähdän välittömästi, toivottavasti ehdin ajoissa.

–Hyvä, minä jatkan..., Marko aloitti, mutta lopetti ymmärrettyään Kaarinan jo sulkeneen puhelimen. Marko tempaisi kellarin oven auki ja syöksyi rappusiin.

Kaarina kaivoi kaapistaan violetin viitan, silmälasit ja vanhan hikinauhan jossa luki haalistunein kirjaimin Karjaan Säästöpankki. Tottuneesti hän sonnustautui varusteisiin, otti muutaman vauhdikkaan askeleen kohti ikkunaa ja hyppäsi. Ikkuna pirstoutui sirpaleiksi ja osa ympäröivästä seinästä repeytyi irti Kaarinan massan rysähtäessä ulkoilmaan. Kaarina käänsi kurssinsa kohti pohjoista, ja tuuli korvissa viuhuen suuntasi kohti lentokenttää.

Ulkomaanterminaalin piha vilkkui pahaenteisesti hälytysajoneuvojen valaistessa muuten täysin pimentynyttä lentokenttäaluetta. Poliisit ja palomiehet ryntäilivät ympäriinsä kuin viimeistä päivää yrittäen luoda jonkinlaista väliaikaista valaistusta alueelle generaattoreiden ja valonheittimien avulla.

Taivaalla kiitävää Kaarinaa vallitseva pimeys ei häirinyt. Hän tunnisti jo kaukaa ihmisen jonka kanssa hänen olisi keskusteltava. Hän laskeutui kepeästi ylikomissaario Johanssonin vierelle. Johanssonin iäkkäillä kasvolla näkyi helpotus.

–Kaarina! Et usko miten onnellinen olen siitä että tulit!, Johansson huudahti.

–Voi kuule, Kaarina tokaisi, kyllä minä uskon, vaatimattomuus ei ole koskaan kuulunut paheisiini. Mutta kerrohan, mikä täällä on tilanne?

–Aika paha, sanoisin, Johansson selitti, hän vaikuttaa olevan tosissaan. Tällä kertaa hänellä on ydinräjähdde.

–Vai niin. Enköhän minä tämän saa järjestykseen, Kaarina vakuutti tottuneesti. Hän alkoi askeltaa kohti terminaalin ovea taputtaen Johanssonin takalistoa kevyesti lähtiessään.

–Olet selkeästi jatkanut kuntosaliharrastus-

tasi, Kaarina tokaisi hymyillen. Johansson punastui. Hän oli ihailut Kaarinaa kaukaa jo pitkään. Kaarinan korpulenssi mahdollistikin ihailun suuremmalta etäisyydeltä kuin muita ihmisiä on edes mahdollista havaita.

Kaarina käveli tyynesti terminaaliin ovesta läpi ja hänen sieraimensa värähtelivät hänen nuuhkiessaan lentokentän tunkkaista ilmaa. Terävillä aisteillaan hän paikallisti välittömästi Johnin, ja lähti harppomaan lattia jytisten kohti kriisin aiheuttajaa.

John nojasi seinään aution hampurilaisravintolan edustalla. Palava mainoslehtikasa valaisi alueen pahaenteisellä valollaan. Kaarina loikki Johnin vierelle, ja katsoi Johnia arvostelevasti.

–What the hell is going on? Have you gone insane again?, Kaarina kysyi.

–No, I’ve always been that way, John vastasi muina miehinä.

–Right. So you have a nuke this time? Why on earth?

–Well... I’m kinda short on access to other pla-nets...

–For God’s sake, John, just tell me why you’re doing this!, Kaarina komensi jo hieman ärtyneesti.

–I had to talk to you, and i knew i could get you here like this. Besides, I felt like i needed some attention..., John vastasi, aivan kuin asiassa ei olisi mitään ihmeellistä.

–...got to admire your resourcefulness What do you want from me?

–I don’t think we should talk about it here. And besides, I believe Marko might also be interested in what I have to show. And by the way, ten seconds...

Kaarina käänsi katseensa Johnin vieressä vilkkuvaan laitteeseen. Ajastin lähenei nollaa huolestuttavasti. Kaarinan kasvoille muodostui hetkeksi harkitseva ilme. Kaarina nyökkäsi hyväksyen oman suunnitelmansa, avasi kitansa ammолleen ja nielaisi laitteen. Muutaman sekunnin kuluttua kuului tukahtunut jysäh-

dys, ja Kaarinan vatsanpeitteet pullistuivat hetkeksi. Seinän hohkavaksi värjäävän röyh-täyksen saattelemana Kaarina kehoitti Johnia:

–Ok, grab me, let’s go! John otti tukevan otteen Kaarinan runsaasta vartalosta ja yhdessä he nousivat ilmaan ja lähtivät liitämään kohti aukkoa, jossa oli muutama hetki sitten ollut terminaalin ovi.

Livahdettuaan ulkopuolelle kiittäessään väkijoukon yli Kaarina huusi Johanssonille tilanteen olevan selvä. Kaksikko suuntasi ilmojen halki kohti Korsoa, jossa Markon tukikohta sijaitsi.

Marko havahtui ovikellon ääneen. Hän asetti pinsetit pöydälle ja kiirehti ovelle. Varmistettuaan valvontakameran monitorista, että tilanne oli turvallinen, hän avasi oven. –Kaarina, John, hän tervehti, tulkaa sisään... come on in!

Kaarina ja John astuivat ovesta sisään. Sohvalla istuva harmaahiuksinen mies nosti kättään tervehdykseksi.

–Murphy. Glad you’re here too, John totesi.

Pidemmittä puheitta John vinkkasi Kaarinan, Markon ja Murphyn viereensä, kaivoi takkinsa taskusta kirjekuoren ja näytti siinä lukevaa nimeä joukolle. Huoneen valtasi epäuskoinen hiljaisuus. Kaarina sulki silmänsä, ravisti päätään, kaksoisleuan yhä liehuessa vilkaisi vielä kirjekuoreen ja kohotti katseensa Johniin varmistaen: –You can’t be serious, right?

Tarina jatkuu ensi numerossa.

Onko elämää valmistumisen jälkeen?

Teksti ja kuva: Simo Neuvonen

Kuvitteellinen keskustelu päätoimittajan kanssa:

- Tee valmistuneen haastattelu seuraavaan lehteen.
- Ketähän minä nyt sitten haastattelisin?
- No kai sä nyt jonkun keksit?
- Joo.

Teen valinnan itselleni helpoksi: poimin osastoneuvoston kokouksen 1/2003 pöytäkirjasta uusien diplomitöiden aakkosjärjestetyltä listalta ensimmäisen nimen: Ahtikari, Jussi.

Tapaamme Tennispalatsin toisen kerroksen kahvilassa. Haastateltava on flunssainen ja myöhästyy hieman poikettuaan matkalla apteekkiin.

- Milloin aloitit opinnot?

Vuonna 1997. Kävin armeijan heti lukion jälkeen ja aloitin sitten opinnot TKK:lla.

- Missä asut?

Asuin aikaisemmin Otaniemessä ja nyt asun Helsingissä.

- Mitä muuta olet tehnyt TKK:lla opiskelun lisäksi?

Olen ollut useamman vuoden töissä samassa firmassa, ensin Espoossa ja sitten Helsingissä. Kesätyöpaikka on luonnollisesti järjestynyt siinä samalla. Lisäksi olen lukenut yliopistolla aikuiskasvatustiedettä. Parina vuonna olen ollut assarina TKK:lla. Harrastuksiin kuuluvat kaikenlainen pelailu ja astangajooga.

- Venykö kurssien suoritus?

Perusmatikat ja -fysiikat suoritin heti opintojen alussa. Samaan aikaan luin myös suunnan ja pääaineen kursseja. Viimeis-

Jussi Ahtikari

ten kurssien opintoviikot tulivat rekisteriin tammikuussa. Opintoviikkoja kertyi yhteensä 180,5, eli ne tuli optimoitua aika tarkkaan.

- Mistä aiheesta teit diplomityösi?

Diplomityöni aiheena oli verkko-oppimisympäristöt. Tein diplomityön työpsykologian sivuaineeseeni, ja se oli myös työprojekti.

- Miten diplomityön tekeminen sujui?

Työ lähti hyvin alkuun, mutta lopussa oli yllättävän paljon hiomista. Diplomityö oli aika pitkälti itsenäistä työtä, proffan tapasin työn aikana pari kertaa. Kaiken kaikkiaan aikaa kului noin puoli vuotta. Valmistumiseen liittyi aika paljon kaikenlaista byrokratiaa, kuten allekirjoituksia yms. Jonkinlaisille diplomityöohjeille olisi ollut tarvetta.

- Mikä on ollut mielestäsi paras kurssi TKK:lla?

Lauri Malmin vetämä muutaman vuoden takainen Tietorakenteet ja algoritmit on jäänyt mieleen hyvänä kurssina. Samoin työpsykologian kurssit ovat olleet

erittäin hyviä.

- Mikä on mielipiteesi TKK:n asemasta huippukorkeakouluna?

TKK:lla on paljon osaavia ihmisiä, mutta toisaalta joiltakin osin myös paljon parannettavaa. Kurssien taso ainakin vaihtelee todella paljon.

- Mitä mieltä olet opiskelun aikana tehdyistä ryhmätöistä?

Etenkin opiskelujen alkuvaiheessa ryhmätyöt ovat hyödyllisiä, myöhemmässä vaiheessa niitä voi olla hankala järjestää.

- Mitä mieltä olet opiskeluaajan rajoituksista ja välitutkintomallista?

Jokainen opiskelkoon omaan tahtiinsa, niin ettei opiskelusta tule väkinäistä. Kaksivaiheinen tutkinto ei olisi vaikuttanut omiin opintoihini, eli olisin suorittanut loppututkinnon joka tapauksessa samaan putkeen.

- Mitä nyt?

Diplomityö valmistui ennen joululomaa. Nyt aion työskennellä täysipäiväisesti ainakin jonkin aikaa.

- Mitä jatkossa?

Aihepiiri kiinnostaa edelleenkin. Jatkoopinnotkaan eivät ole poissuljettuja.

- Miten opiskeluaika meni?

Tuntuu, että opiskeluaika kului aika äkkiä. Kaiken kaikkiaan koko hommasta jäi positiivinen kuva.

Kysymyksiä AR ratkaisee -palstalle!

Ymmärrys hukassa? Tiedonpuute tuskastuttaa? Mikäli olet aina halunnut tietää jotakin, mutta et ole kehdannut kysyä, Alkorytmi tarjoaa Sinulle mahdollisuuden jota kukaan edes osittain täysjärkinen ei voi jättää käyttämättä.

Rohkaise mielesi ja anna mennä vaan, nyt on oikea hetki kysyä!

Lähetä mieltäsi askarruttava kysymys mistä tahansa aiheesta maan ja taivaan väliltä, kvanttimekaniikasta ihmisuhteisiin, sähköpostilla osoitteeseen

alkorytmi@tiktok.tt.hut.fi

otsikolla "En oikein käsitä...", ja ehkä juuri Sinun horjuva mielenterveytesi voidaan pelastaa!

Kysymykset käsitellään niin anonyymisti kuin suinkin mahdollista ja lehteen asti pääseviin kysymyksiin syvennyttään perinpohjaisesti,

niitä tarkastellaan kaikista mahdollisista näkökulmista ja niihin vastataan asiallisesti. Tai sitten jotain aivan muuta. Kyllä me välitämme!

Tulossa:

Alkorytmin uudet veppisivut!

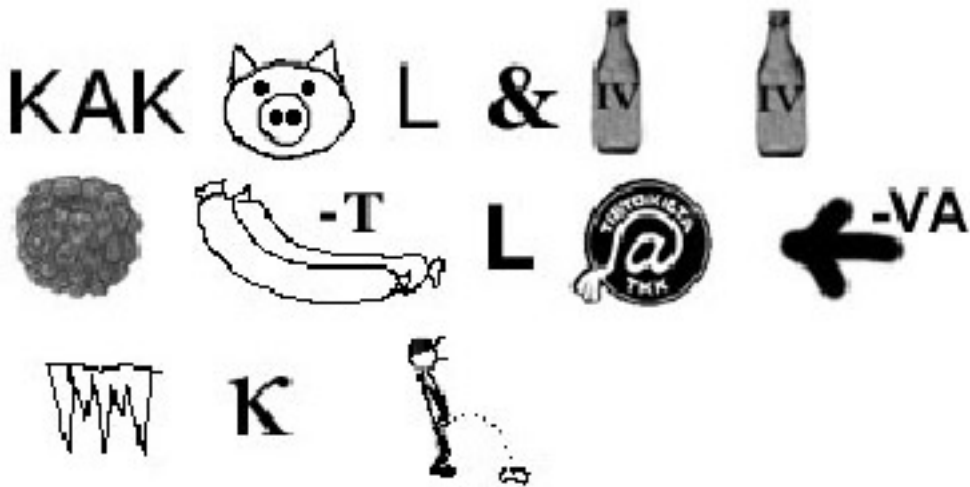

Sinun asiallasi. Vilpittömästi. Alkorytmi.

Pikku-tikkiläisen puuhapalsta

Eeva Mustonen ja
Riku Saikkonen

Mikä ensimmäisen moka ja
toisen ilo?

Ketkä kiltalaiset piileksivät salanimien takana?

Lenita E. Hanisika

Susa J. Saveli

Veli Omar S. Hesse

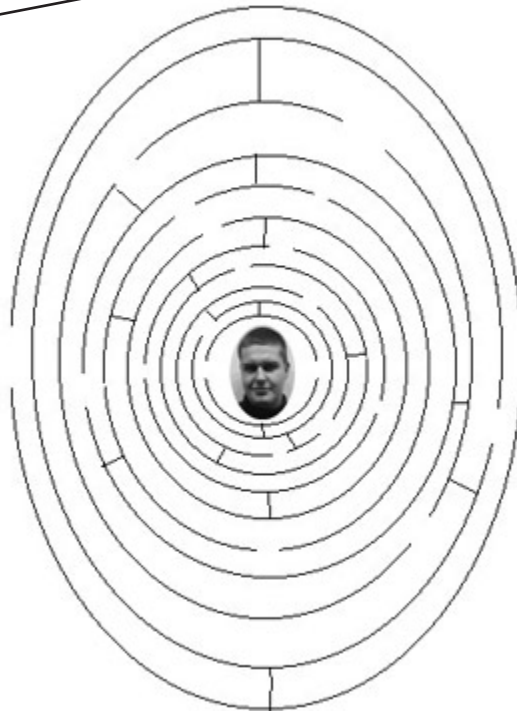
Salma Pahepeli

ratkaisutilaa (toim.huom.)

Niksi-Pertti

- Onko sekuntikellosi hukassa? Ei hätää! Voit korvata sen ajastetulla kissalla: "time cat" ja Enter aloittaa, ^D lopettaa ajanoton.
- Ympäristömuuttajat hukassa? "set" tai "setenv" kertoo ne kaikki.
- Sormet kipeinä logoutin kirjoittamisesta? Yleensä "exit" tai pelkkä ^D tekee saman.
- Tuntuuko elo Emacsin ulkopuolella turvattomalta? Kokeile komentoja M-x shell ja M-x term, jos haluat komentotulkisikin Emacsin sisään.
- Onko näyttösi niin leveä, että puolet tilasta jää käyttämättä? Kokeile leventää Emacs-ikkunaaasi ja sanoa C-x 3 ja M-x follow-mode esimerkiksi pitkillä ohjelmakooditiedoilla.
- Monitorin häikäisysuojia ei tahdo enää löytää mistään. Teippaa pala sukkahousuja kiinni kuvaruutuun, niin saat halvan ja tehokkaan häikäisysuojan. Vielä paremmin sähkömagneettiselta säteilyltä voi suojautua painamalla monitorin virtakytkintä...

Vuti on pahassa krapulassa. Auta hänet korjaussarjan luo!

Tietokillan tapahtumia:

- <http://tik.cs.hut.fi/Tapahtumat/kalenteri.html>
- Uutisryhmä: tky.alayhd.tik
- Kiltahuoneen seinä

TKY:n tapahtumia:

- Polyteekkari-lehti
- Uutisryhmä: tky.juhlat